

ΑΝΤΙΦΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ Η ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ Η ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΙΒΑΛΟΥΣ

ΣΤΙΣ 12 ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ, ακριβώς μέσα στην πρώτη εβδομάδα επιβολής των απαγορεύσεων λόγω της πανδημίας, το antifa community διοργάνωσε διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας με σύνθημα: Ή με τους μετανάστες και τις μετανάστριες ή με τους κανίβαλους. Ήταν μια απολύτως επιβεβλημένη κίνηση, δεδομένης της κρατικής, μνητιακής και παρακρατικής καφρίλας που εξελισσόταν εκείνες τις ημέρες στον Έβρο. Φυσικά, οι μερικές εκατοντάδες άνθρωποι που συμμετείχαμε (όπως και οι, συνολικά, λίγες χιλιάδες που συμμετείχαν και στις δύο προηγούμενες πορείες, με διευρυμένα καλέσματα και παρόμοια γενική στοχοθέτηση) δεν ήμασταν ένα ικανό μέγεθος για να «απαντήσουμε» στην κλίμακα των γεγονότων και το ξέραμε. Αν πετύχαμε κάτι, ήταν να χαράξουμε ένα κάθετο πολιτικό μέτωπο με τη ρατσιστική και милитарιστική καφρίλα των ημερών, μέσα σε μια απολύτως εχθρική συγκυρία. Ας κρατήσουμε λοιπόν, τουλάχιστον, αυτό: την αποφασιστικότητα να κατεβαίνουμε στο δρόμο όποτε χρειάζεται, δοκιμάζοντας και, εν μέρει, ξεπερνώντας τα οργανωτικά μας όρια. Ας το κρατήσουμε λοιπόν αυτό, γιατί θα μας χρειαστεί και στο άμεσο μέλλον.

Λίγες ημέρες μετά τη διαδήλωση, στις 21/3, ως συντακτική ομάδα του περιοδικού *Traverso antifa*, είχαμε προγραμματίσει μια εκδήλωση-συζήτηση με θέμα την κρίση του Έβρου, μοιράζοντας ένα flyer σε σχετικά περιορισμένο αριθμό ανθρώπων. Μας πρόλαβε όμως η σταδιακή επιβολή των απαγορεύσεων κυκλοφορίας...

Οι σελίδες που ακολουθούν, μπορούν να διαβαστούν (και) ως «εισήγηση» εκείνης της εκδήλωσης που αναβλήθηκε. Άλλωστε, το μεγαλύτερο μέρος των περιεχομένων πρωτοσυζητήθηκε μεταξύ μας ενόψει της προετοιμασίας της.

Στις επόμενες σελίδες λοιπόν, επιχειρούμε μια

ανάγνωση των πρόσφατων γεγονότων, προσπαθώντας να αξιοποιήσουμε παλιά, αλλά και νέα εργαλεία. Κατά πρώτον, εξετάζουμε την κρίση του Έβρου μέσα στην ιδιαίτερη, εντόπια και ευρωπαϊκή, συγκυρία της. Κατά δεύτερον, την εντάσσουμε σε μια θεωρητική απόπειρα του να εξετάσουμε τα σύνορα των καπιταλιστικών κρατών ως ένα μηχανισμό διαχείρισης, ταξινόμησης και αξιοποίησης της εργατικής δύναμης, ο οποίος είναι σε θέση να κινητοποιεί (κυμαινόμενα) επίπεδα βίας, για να επιτύχει τους σκοπούς του.

Θα ρωτήσει ίσως κάποιος/α γιατί μας χρειάζονται τώρα οι «αναλύσεις», όταν η βία του ελληνικού κράτους είναι τόσο προφανής. Μας χρειάζονται, λέμε, γιατί έχουμε εισέλθει με μεγάλη ορμή στην εποχή του πληροφοριακού πολέμου: θυμηθείτε π.χ. ότι οι δολοφονίες μεταναστ(ρι)ών στα σύνορα αποκαλέστηκαν fake news. Με άλλα λόγια: μας χρειάζονται για να καταλαβαίνουμε τι συμβαίνει σε ένα περιβάλλον εντεινόμενου info-πολέμου. Μας χρειάζονται, λέμε, αν θέλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι οι υφέσεις και οι εξάρσεις της (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής έχουν άμεση συνάφεια με τα ξεσπάσματα της καπιταλιστικής κρίσης, τώρα ή πριν δέκα χρόνια. Μας χρειάζονται, τέλος, αν θέλουμε να καταλαβαίνουμε τον καπιταλιστικό κόσμο, όχι ως ένα άθροισμα μεμονωμένων και μακρινών συμβάντων, αλλά σαν ένα σύστημα εκμετάλλευσης με εσωτερική συνοχή και αντιφάσεις. Μας χρειάζονται όλ' αυτά και πολύ περισσότερα. Στους δρόμους και τα κεφάλια μας.

Η βία επιταχύνεται. Ξανά. Κι όταν θα βγούμε από τις θερμοκοιτίδες της απαγόρευσης, θα αρχίσουμε να μετράμε τις πληγές μας. Σωστά το έγγραφαν οι σύντροφοι/ισσες του antifa Lab: δεν είναι παύση, είναι επιτάχυνση της αναδιάρθρωσης της εργασίας ως πολεμική διαχείριση.

